மாதர்மனோரஞ்சினி.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்"—ஔவையார்.

Vol. V.	Madras: May 1903.	No. 2.
புத்தகம் ரு.	சென்னப்பட்டணம், 1903௵ மே௴	இல. ௨.

கனவோ நினைவோ.

ஸிந்து நதிக்கு வடக்கே ஒருவன் குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு கொஞ்சம் ஆகாராதிகளை எடுத்துக்கொண்டு வேறு தேசத்திற்குப் போகப்புறப்பட்டான். இவன் வெகுதூரம் சவாரிசெய்ததனால் களைத்துப்போய் சாயங்காலவேளையில் மரங்களடர்ந்த சோலையில் தங்கினான். அங்கு மரங்களெல்லாம் அடர்ந்து உயரமாக வளர்ந்திருந்தன; காட்டு மிருகங்களோ அங்கு அநேகம்; இராத்திரி இருள் மூடிக்கொண்டது; அப்போது அப்பிரயாணி தன்னிடத்திலிருந்த ஆகாரத்தைப் புசித்து சிறியதீவர்த்தி ஒன்றைவைத்துக்கொண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தான். கொஞ்ச நேரம் சென்றபின் ஒரு சிங்கம் வந்து அவனது குதிரையைக் கொன்றது, அப்பொழுது ஒரு பயங்கரமான சப்தம் கேட்கவே இவன் துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு போய் குதிரையைப் பார்த்தபொழுது அது இறந்திருக்கக் கண்டதுமல்லாமல் ஒரு சிங்கத்தையும் கண்டான். உடனே அச்சிங்கத்தைச் சுடவே அது இறந்துபோயிற்று. பின்பு இராத்திரிப்பொழுதை அங்கேயேகழித்துவிட்டு மறுதினம் காலையில் பிரயாணம்செய்யப் புறப்பட்டான். இவன் காலால் நடக்கவேண்டியிருந்தமையால் மிக கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு வெகுதூரம் அக்காட்டின் வழியாக நடந்தான். கால்களில் முள்ளுகள் தைய்த்தன; மிகவருந்தினான்; மணியோ 9 ஆய்விட்டது; பசி அதிகரித்தது; அப்பொழுது ஒரு அழகான காட்டுக்கோழி தனது குஞ்சுகளுடன் போவதைக் கண்டு நமக்கு நல்ல ஆகாரம் கிடைத்ததென எண்ணி அந்தக் குஞ்சுகளைப் பிடிக்கச்

சென்றான் ஒன்றே ஒன்று தான் அவன் கையில் சிக்கிக்கொண்டது. மற்றவைகள் பறந்து ஓடின. இதன் தாயோ மிக வருந்தி தன் குஞ்சையும் அதன் திருடனையும் கண்டு மிகவிசனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இவனும் அதன் தாயைக் கண்டு இன்னும் என்ன செய்கின்றதோ அதைப் பார்ப்போமென்று எண்ணி கொஞ்சதூரம் சென்று அந்தக்குஞ்சை ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு சமயல் செய்யப் போனான். அப்பொழுது இதன் தாய் இக்குஞ்சினிடத்தில் வரும்; அழுவது போல் பாவனை செய்யும், பின்பு ஐயோ! உன்கதி இப்படி யாயிற்றுவென மறுபடியும் அழுதுக்கொண்டு போகும். இவ்விதம் செல்லுவதை அவன் கண்டு பச்சாத்தாப முடையவனாய் இதன்மேல் மிக இரங்கி அக்குஞ்சை விட்டு விட்டான். தாய்க்கு அப்பொழுது உண்டான சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. குஞ்சும் தான் விடுபட்டதைக் கொண்டு மிக மகிழ்ச்சியுடன் தன் தாயைச்சுற்றி சென்றது. தாயோ தனது குஞ்சு க்ஷேமமாய் வந்ததைக் குறித்து அப்பிராணிக்கு "நன்றி மறவேல்" என்பதற்குச் சரியாக வந்தனம் செய்வது போல் அப்பிராணியை இரண்டு மூன்று தரம் பார்த்து விட்டும் சந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டும் தன் குஞ்சுகளுடன் அக்காட்டினுள் சென்றது. இவன் ஜீவகாருண்ணிய முள்ள மனிதனல்லவா? இவன் மனது சந்துஷ்டியடைந்திருக்குமல்லவா? இவ்வித மல்லவோ மனிதர்கள் வாயில்லாப் பிராணிகளிடத்தில் பக்ஷமாயிருக்கவேண்டும்? அவைகளை இம்சிக்கலாமோ. காக்கைக்கு தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சல்லவா? அதுபோல் உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கு முள்ள குழந்தைகள் பொன் குஞ்சுதான், அவர்களுக்கிருக்கும் பிரியமோ அதிகமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவன் குஞ்சை தீங்கு செய்யாமல் தப்பித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு விட்டதே இவனுக்கு ஒருவித உணர்ச்சியை உண்டாக்கியது. இவன் தன்னிடத்திலிருந்த கோதுமையை எடுத்து ரொட்டி செய்து போஜனம் செய்துவிட்டு அன்று இராத்திரி அதேயிடத்தில் கொஞ்சம் சத்தைகளை எடுத்து மெத்தையாகச் செய்து. பின்பு ஒரு சிறிய குடிசையாக மேலே சிறு மூங்கில்களைவைத்து அதன் மீது சத்தைகளை நிரப்பியபின் படுத்துக் கொண்டான்.

அப்பொழுது சந்திரன் மரங்களின் வழியாக இவன் கண்ணுக்குத் தென்பட்டது. மரங்களின் கிளைகள் அசையும் பொழுது மினுமினு பூச்சியின் வெளிச்சமும் பாஸ்பரஸ் என்ற ஓர்வகை அக்கினியின் பிரகாசமும் தாண்டவம் ஆடுவது போல் தோன்றின. நிர்சப்தமான அக்காட்டில் ஆகாயத்திலுள்ள வெண்மையான காந்தியும், செடிகளின் அழகும், அவைகள் காற்றால் அசையும்பொ

ழுது உண்டாகும் ஒருவித இன்மையான சப்தமும் இவன்மனதைச் சந்தோஷ ப்படுத்தின. இவனும் அவைகளைக்கவனித்துக்கொண்டேயிருந்தான். இவனது குதிரை இறந்த ஞாபகம் வந்தவுடன் இவன் விசனம் அடைந்த போதிலும் பகலில் இவன் கோழிக்குஞ்சுக்குச் செய்த நன்மையானது யாவற்றையும் மாற்றிற்று. இவன் சிலநேரம் கடவுளை துதிசெய்துவிட்டு எதோ யோசிப்பவன் போல் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அதிக சிரமத்தால் நித்திரை செய்து விட்டான். அப்பொழுது அவன் எதிரில் ஓர் தேவதூதன் தோன்றி பின் வருமாறு சொன்னதாகக் கனவு கண்டான்:—"நீ பயப்படாதே, உனக்கு இராஜப் பதவி அவசியம் கிடைக்கும்; நீ இன்று ஒரு பிராணியைக் கொல்லாமல் விட்டு விட்டதைக்குறித்து கடவுள் மிகச்சந்தோஷப்பட்டார், உனக்கு அதற்காகத் தான் மேற்கூறியவெகுமதி கிடைக்கும். இனியும் இவ்விதமே செய். பிராணிகளிடத்தில் அன்பு பாராட்டினதைப்போல் ஜனங்களிடத்திலும் அன்புவை" என சொல்லி விட்டு தேவதூதன் மறைந்தான். உடனே அவன் கண்விழித்துக்கொண்டு அங்கு மிங்கும் பார்த்து விட்டு இது என்ன கனவோ அல்லது நினைவோ வென சொல்லிக்கொண்டு ஆகாயத்தைப்பார்த்தான். சந்திரன்பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது, மறுபடியும் தூக்கம் அவனுக்கு இஷ்டமில்லை. உடனே எழுந்து பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தான். அப்பொழுது விடியற்காலமாயிருந்தது. பனியோ அதிகமாயிருந்தது, எங்கு பார்த்தாலும் புகை சூழ்ந்தாற்போலிருந்தது, குளிரோ அதிகம் உடனே அவன் சில செத்தைகளை எடுத்து நெருப்புபோட்டு கனல் வைத்துக்கொண்டான். பொழுது விடிந்தவுடனும் சுமார் 7-மணி வரையிலும் நெருப்பண்டையிலிருந்துவிட்டு பின்பு கொஞ்சம் ரொட்டி செய்து புசித்து அங்குள்ள இலைகளில் விழுந்திருந்த பனி ஜலத்தை திரட்டி எடுத்து பானம் செய்துவிட்டு கடவுளையும் ஸ்துதி செய்த பின் பிரயாணம் செய்தான். இவன் நடந்துபோகையில இவன் கண்ட கனவைப் பற்றி யோசிக்கலானன். என்ன உடுக்கத்துணியும், குடிக்கக் கஞ்சியும், இருக்க வீடு, இல்லாதவும் அனாதியாயுமிருக்கிற எனக்கு எப்படி ஒரு இராஜ்ஜியாதிபத்தியம் கிடைக்கும்? இது முடியாத காரியமென்றே சொல்லவேண்டும்.

எது நம்மால் முடியுமோ அதையல்லவா நாம் செய்யமுடியும், இப்பேர்ப்பட்ட அசாத்தியமான காரியம் யாரால் செய்யமுடியும் என யோசித்துக்கொண்டு காட்டின் வழியாகவே நடந்து சென்றான். மணியோ சுமார் 11 அல்லது 12 யிருக்கும். அப்பொழுது எங்கேயாவது கொஞ்சநேரம்

தங்களாமென்று நினைத்து செல்லுகையில் பேச்சுக்குரல் கேட்டது. இங்கு எங்கேயோ மனிதர் குரல் கேட்கிறதே என்று சொல்லிக்கொண்டு போகையிலேயே 7 அல்லது 8 மனிதர்கள் கும்பலாக உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு மெதுவாகச் சென்றான்.

இப்பிரயாணி அம்மனிதர்களைக் கண்டவுடன் இவர்கள் நல்லவர்களாக விருந்தால் நலம். ஒருக்கால் துஷ்டர்களாக விருந்தால் என்ன செய்கிறது என யோசித்த பின் எவர்களாக விருந்தாலும் சரி நான் அவர்களிடம் சென்று சமீபத்தில் கிராமமிருக்கிறதாவென கேட்கிறேன் என எண்ணிக்கொண்டு அவர்களிடத்தில் தைரியமாகச்சென்று ஐயா! சமீபத்தில் கிராமம் எதாவது இருக்கிறதோவென கேட்டான். அவர்களிலொருவன் சுருட்டு பிடித்துக் கொண்டும் சிலர் பேசிக்கொண்டும் மற்றவர் கனல் காய்ந்துக்கொண்டுமிருந் தார்கள். இவன் கேட்ட கேள்விக்குஅவர்களிலொருவன் எழுந்து இவனிடத் திற்கு வந்து உன்னுடைய பிரயாணத்தை இத்துடன் நிறுத்தவேண்டுமென்று நினைக்கவில்லையா யென கேட்டான்.

"ஆம், அது நிச்சயந்தான்; ஆனால் நீ சரியான பாதையைக் காண்பித் தால் நான் அவ்விதம் செய்ய முடியும், இல்லாவிட்டால் வீண் வாதத்திற்கு வர நான் ஆளல்ல." என்று சொன்னான். பிரயாணி.

"பேஷ்! நல்லது! வீண் வாதமா? ஆனால் இக்காட்டின் வழியாகச் செல்லுகிற பிரயாணிகள் தாங்கள் க்ஷேமமாய் செல்லுவதற்காக பணம் கொடுக்கிற வழக்கம்."

"எனக்கு வழியும் காட்டவேண்டாம், என் க்ஷேமத்திற்காக ஒரு காசு கூட கொடுக்கமாட்டேன், நீ உன் வேலையைப் பார்."

ஆ! ஆ! வெகு கீர்த்தி!. நீ எட்டு மனிதர்களுக்கு ஈடாகுவையா? புத்தியுடன் யோசித்து தாழ்ந்த தொனியுடன் பேசு. நாங்கள் வழிப்போக் கர்களால் ஜீவிக்கப்படுகிறோம். அவ்விதம் வழிப்போக்கர்கள் இவ்வழியாகச் செல்லாவிட்டால் இக்காட்டிலுள்ளதைக்கொண்டு புசித்து ஜீவிக்கின்றோம், உன்னிடத்திலுள்ள பணம், துணி, ஆபரணங்கள் முதலியவைகள் எங்களுக்கு வேண்டும், நாங்கள் இவ்விதம் கேட்கும்போது நீ மறு பேச்சு ஒன்றும் பேசக் கூடாது.

"இப்பொழுது நான் திருடர்கள் முன்பாக இருக்கிறேன்போல் தோன்றுகிறது."

"என்னவென்று நினைத்துக்கொண்டாயப்பா?"

"நல்லது; இந்த பயமுறுத்தலுக்கும் உங்களுக்கும் நான் கொஞ்சமாகிலும் பயப்படமாட்டேன், உனக்கு உதவிசெய்ய இந்த 7 அல்லது 8 பேருக்கு பதிலாக 200 பேர் வந்தாலும் சரி நான் அஞ்சமேமாட்டேன்."

அத்திருடன் சிரித்தான்; பின்பு தனது தோழர்களைப்பார்த்து "இவன் மகாமூடன் போலிருக்கிறது. நாம் செய்யவேண்டியதைச் செய்தால் தான் இவனுக்குச் சரிப்படும். வீணாக இவனுடன் வாதாடுவதில் பிரயோஜனமில்லை" என சொல்லிவிட்டு பிரயாணியைப்பார்த்து "அடே! தைரியமிருந்தால் சாமான்களை யெல்லாம் கிழேவைத்துவிட்டு குத்துசண்டைக்குவா பார்ப்போம் உன்சாமர்த்தியத்தை" என உரக்க கோபத்துடன் சொன்னான்.

"என்சாமான்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியதவசியம், உயிர்போனாலும் போகிறது. கடவுள் கிருபைமாத்திரம் வேண்டியது. இவர்களுக்கிணங்கக் கூடாது. மகாகொடியவர்கள்," என சொல்லிக்கொண்டு சாமான்களை கிழெ வைத்துவிட்டு "வா அடாதுஷ்டா! ஒரு கை பார்ப்போம், உயிர் சாஸ்வதமன்று ஆறிலேயும்சாவு, நூறிலேயும்சாவு! இப்படியிருக்க அக்கிரமமாய் என்னை வம்புச்சண்டைக்கு இழுக்கிறீர்கள், ஓ திருடர்களே! வாருங்கள் எல்லாரும் சண்டைக்கு என்று கெம்பீரத் தொனியுடன் சொல்லி ஒரு மரத்தண்டைச்சென்று தனது சாமான்களை யெல்லாம்வைத்து உருவியகத்தியுடன் இவர்களுடன் சண்டைசெய்ய வந்துவிட்டான்.

திருடர்களோ அம்பு பெட்டிகளையும் அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு இவனுடன் சண்டைசெய்ய வந்தார்கள். சண்டையோ வெகுநேரம் நடந்தது, பிரயாணி ஒருவன் 8 பேர்களுடன் ஒண்டியாக எவ்வளவு நேரம் சண்டைசெய்ய முடியும்? இவ்வளவுநேரம் தைரியமாகச் செய்ததே இவனுடைய வீரத்தன்மையையும், பராக்கிரமத்தையும் காண்பிக்கிறதல்லவா? கடைசியாக இவனுடைய கை முறிப்பட்டுபோகவே மூர்ச்சியடைந்து கிழேவிழுந்தான், உடனே திருடர்கள் ஓடிவந்து இவனுடைய சாமான்களைப் பரிசோதித்துப்பார்க்கையில்

ஒன்று மகப்படவில்லை. சீ. சீ. ஒன்றுமில்லையே, வீணாகத்தான் சண்டை செய்தோம். ஆயினும் இவனை நமது கூட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளவாவது பிரயத்தனம் செய்வோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன்கையைப்பார்க்கையில் ஒரு கை ஒடிந்திருந்தது. அதை ஒன்றுக்ககட்டி வேண்டியமருந்துகளையும் போட்டார்கள்; பின்பு இவனை தாங்களிருக்கும் இடத்திற்கு தூக்கிக்கொண்டுபோனார்கள். அங்கு எட்டு குடிசைகள் தானிருந்தன; ஒவ்வொன்றிலும் ஒருசம்சாரமிருக்கலாம். இவனுக்காக உடனே ஒரு குடிசையைக்கட்டி அதில் படுக்கவைத்து இவனுக்குவேண்டிய ஆகாரத்தையும் கொடுத்தார்கள். இரண்டுமூன்றுதினங்கள் சென்றபின் கைகொஞ்சம் சுவாதீனத்திற்கு வந்தது, உடனே அவர்கள் இவனிடத்திற்குச் சென்று "இன்னும் இரண்டு மூன்று தினத்தில் கை சௌக்கியமாய்விடும், நீ எங்களுடன் சேர்ந்து எங்கள் தொழிலையும் கைபற்றவேண்டும், நாங்களோ அசல் திருடர்கள், எங்கள் தொழிலோ திருடுவதுதான்; இதற்கு தீவிரபுத்தியும், திடமான மனதும், சுறுசுறுப்புமிருக்க வேண்டியதவசியம். நீயோ மகாவீரனாயிருக்கிறாய், நீ எங்களுக்குச்சமானமானவன் என்பதற்குத்தடையில்லை, சாமான்களிருக்கிற வரைக்கும் வெளியில் செல்ல வேண்டியதில்லை. சாமான்களில்லாத காலத்தில் வெளியிற் சென்று வழிப்போக்கனைக் கண்டவுடன் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு வர வேண்டியது; நீ என்னசொல்லுகிறாய்?" என்று திருடர்களிலொருவன் சொன்னான்.

நான் பயப்படுகிறேன்; எனக்கும் அத்தொழிலுக்கும் வெகுதூரம், என் மனச்சாக்ஷி அப்பேர்ப்பட்ட கெட்டகாரியங்களுக்கு இடம்கொடாது. என்னை நீங்கள் நம்பவேவேண்டாம்; அவ்விதம் செய்வீர்களேயானால் நான் உங்களுக்குத் துரோகம் செய்யவேண்டிவரும்" என்று மறுமொழி பகர்ந்தான்.

"அது எங்கள்பாடு; ஒரு தைரியவான் தனது தைரியத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளாமல் கௌரதையைக் காப்பாற்றிக்கொள்வான், பயங்காளிகள் தான் துரோகசிந்தனையுடையவர்கள். ஆகையால் உன்னை நாங்கள் நம்புவோம்" என்று சொன்னார்கள் திருடர்கள்.

நீங்கள் இப்படிச்சொல்வது சரியல்ல; ஏனென்றால் தைரியசாலிகள் எப்பொழுதும் கெட்டகாரியங்களைச் செய்யமாட்டார்கள். அவர்களை அப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களைச் செய்யச்சொல்வது மகாதப்பிதம். அவர்கள் கெட்டவர்

களை நீக்கமுயல்வார்கள், அப்படிச்செய்வதுதான் கண்ணியம், அதுதான் தர்மம். அப்போதுதான் கடவுள் சந்தோஷப்படுவார்" என்று சொன்னான்.

உன்னை நாங்கள் யோக்கியன் என்று சொல்லவேயில்லை; நீ தைரியவானென்று தான் சொன்னோம். இப்பொழுது நீ யோக்கியனுமல்ல, தைரியவானுமல்ல, ஆனால் ஒரு அடிமையென்றே சொல்வோம், ஆகையால் நீ அடிமையாகயிரு, எங்களுக்கு ஆக்ஷேபமில்லை என்று சொன்னார்கள்.

"பயமுள்ளவர்கள் அபாயத்திலிருக்கும்பொழுது தைரியவான்களாவார்கள், என்கை ஒடிந்திருக்கும்பொழுது என்னை நீங்களிவ்விதம் நிந்திக்கலாமா? இது உங்களுக்குத்தகுமா?" வென்று கேட்டான்.

திருடர்கள் இவன் சொன்னதைக்கேட்டு இவன் பிரயோஜனமற்றவன் என்று எண்ணி "உன்னை இவ்வளவு நாள் காப்பாற்றினோம், எங்கள் கஷ்டத்திற்குத்தகுந்த கூலி உன்னிடத்தில் கிடையா, ஆகையால் உன்னையாருக்காவது விற்க உத்தேசித்திருக்கிறோம்" என்றுசொல்லவே அவனும் ஆம்! அதுவே சரி! அவ்விதமே செய்யலாம் என்றான்.

அவர்கள் இவனை யிட்டுக்கொண்டு காட்டுக்கு வெகுதூரம் சென்றார்கள். பிரயாணிக்கோ கைவலி அதிகமாயிருந்தது, பாபம் நடக்கமுடியவில்லை, என்ன செய்வான்! பேசாமல் இதுவும் நமது கஷ்டமென்று எண்ணிக்கொண்டு சென்றான், ஒருகிராமம் தென்பட்டது. அங்கு இவர்கள் போனவுடன் ஒரு வியாபாரியைக்கண்டு தங்களிடத்தில் ஒரு அடிமை யிருக்கிறானென்றும் தக்க வரும்படி கிடைக்கும் பக்ஷத்தில் அவனை விற்க அவர்களுக்குச் சம்மதமென்றும் சொன்னார்கள்; அந்த வியாபாரி அவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்து அந்தப்பிரயாணியாகிய அடிமையை விலைக்குவாங்கிக்கொண்டு தனது வீடு சென்று அவன் கை இன்னும் பலஹீனமாயிருப்பதைக்கண்டு அதற்குத்தகுந்த மருந்தைப்போடும்படி தனது வேலைக்காரர்களிலொருவனுக்கு உத்தரவு செய்தான்; இரண்டு மூன்று தினம் சென்றபின் அவன் கை சௌக்கியமடைந்து விட்டது. பிரயாணியும் முன்னேவிட பலசாலியாகக் காணப்பட்டான்; வர்த்தகன் தன்பணம் வீணாகப்போகவில்லை, இந்த அடிமையைவிற்றால் தக்கலாபம் கிடைக்குமென்று எண்ணினான்; பின்பு தனது வேலைக்காரர்களை கூப்பிட்டு இவனை நன்றாகபோஷித்து வரும்படி உத்திரவளித்தான், அவ்விதமே அவர்களும் செய்துவந்தார்கள். சிலதினங்கள் சென்றபின் இந்தவியாபாரி தன்னிடத்

தில் ஒரு கொழுத்தவனும அழகுள்ளவனுமான ஒரு அடிமையிருக்கிருனென்றும் இவ னுக்கிடாக ஒருவனும் அத்தேசத்தில் இல்லையென்றும் விளம்பரப்படுத்தினான். அநேகர் வந்துபார்த்து சந்தோஷப்பட்டு விலை அதிகமென்று சொல்லிவிட்டு போய்விட்டார்கள், வியாபாரிமிகவருந்தி ஐயோ! இவ்வளவுசிரமப்பட்டு இவனை போஷித்துவந்தும் தக்கலாபம் கிடைக்கவில்லையே; இனிநாம் எவ்விதமாய் இவனைத் தொலைக்கிறது? சும்மாவிடுவதும் தகாது; நமக்கு ஏதாவது கொஞ்சம் லாபம் கிடைத்தாலும்போதும் என நிச்சயம் செய்துக்கொண்டு பிரயாணியாகிய அடிமையினிடத்தில்வந்து "உன்னை உன் இஷ்டப்படி விட்டுவிட உத்தேசிக்கிறேன் உன் இஷ்டமென்ன" வென கேட்டான்.

"பசியால் வருந்துபவனை உனக்கு அன்னம் வேண்டுமாவென கேட்பதுபோலிருக்கிறதே! எனக்கு பூர்ணசந்தோஷம்தான்" எனப்பகர்ந்தான்.

அப்படியானல் நீ இவ்வளவு நாளிருந்ததற்குப் பணம் கொடுக்கவேண்டாமோ ? என்றான்.

"என்னத்திற்காக" "எப்படி" என்றான்

உன்னைக் காப்பாற்றியதற்காகப் பணம் கொடுக்கவேண்டும்."

ஆ! ஆ! வெகுநன்றாக விருக்கிறது! நான் அவ்விதம் செய்யமாட்டேன், நீ மகாதுஷ்டன் என்னைக்கெடுக்க நினைக்கிறாய். உன்னைத்தகுந்தபடி தண்டிப்பதே உனக்கு நான் கொடுக்கப்போகும் பணம். வேறொன்றுமில்லை என கோபாக்கினியுடன் உரத்திச் சொன்னான்.

அந்தவியாபாரிக்கு வருத்தமும், கோபமும் இவன் சொன்ன சொற்களால் உண்டாயின; ஆனல் என்னசெய்யமுடியும்? அடிமையோ பலமுள்ள வீரன், உண்மைபேசுபவன்; தெய்வபக்தியுள்ளவன், இவன் தேகத்தில் தேள் கொட்டியமாதிரியிருந்தது. ஒருதரம் ஒற்று அடிமையைப்பார்த்தான், பற்களை காகாவென்று கடித்தான். ஆ ஆ உ ஊ வென கூச்சலிட்டான், ஒன்றுக்கும் அடிமை பயப்படக்கூடியவனல்ல வென்பதை அறிந்து வேலைக்காரர்களை யழைப்பித்து இவனை அதிகமாக வேலைசெய்யும்படியும், இவனுக்கு ஆகாரம் குறைத்துப்போடும்படி ஆஞ்ஞாபித்தான், அவர்களும் தங்கள் எஜமான் உத்திரவுபிரகாரம் நடந்தார்கள். பிரயாணியோ பலவேலைகளைச் செய்யவேண்டி

யிருந்தது, மிககஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு தெய்வமே நமக்குத்துணையென எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். இவ்விதம் சிலதினம் தான் இவன் செய்யவேண்டியிருந்தது, கடவுள் கிருபையும் இவனுக்கு வந்து விட்டது.

ஒரு நாள் காஸ்மீரதேசத்தரசன் இவனைப்பற்றி அதிகமாக கேள்வியுற்றான். அநேகர் இவ்வடிமை மகத்தான பெருந்தன்மை யுடையவனென்றும், மகாவீரனென்றும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்; இவைகளெல்லாம் இராஜன் காதில்பட்டன. இராஜனுக்கு இவனை நேராகபார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் உதித்துவிட்டது; உடனே அரசன் அவ்வடிமையிருக்கும் வீடத்திற்கு தானேசென்று அவ்வடிமையைப்பார்த்து இவனிடத்தில், தைரியம், வீரத்துவம், தயாளகுணம், தெய்வபக்திமுதலிய நற்குணங்களிருக்கக்கண்டு மிகமகிழ்ந்து அந்த வியாபாரிக்கு வேண்டியபணத்தையளித்து விட்டு இந்த அடிமையை தனது அரண்மனைக்கு யிட்டுக்கொண்டுபோனான். இவ்வளவு கஷ்டங்களைப்பட்ட இந்தப்பிரயாணிக்கு நல்லகாலம் வந்துவிட்டதென்றே சொல்லலாம். இவனுக்கும் ஒருவித சந்தோஷமுண்டாய் விட்டது; முகமும் தாமரை புஷ்பம் போலிருந்தது. இராஜா கிரகத்தில் யாவருடனும் சந்தோஷமாகவே பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

அந்த அரசன் இந்த அடிமையை பக்ஷமாக வளர்த்து வந்ததும் தவிர இவனுக்கு வீட்டில் ஒருவேலைசெய்யும்படி உத்திரவு அளித்தான். அடிமை தன் வேலையைக் கிரமமாகவும் எஜமானன் மெச்சும்படியாகவும் செய்து வந்தான். இவ்விதம் இவன் செய்துவந்ததானது எஜமானனாகிய அரசனுக்கு மிகச் சந்தோஷ முண்டாகி இவனை உயர்ந்த பதவியை யுடையபடியும் செய்தது. அரசன் தன் இராஜியத்தில ஒரு உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் இவனை அமர்த்தினான். இவ்வடிமை யாவரும் இவன் மகாபுத்திசாலியென்றும் உழைப்பாளியென்றும் பக்ஷபாதமின்றி வேலைநடத்துவோன் என்றும் சொல்லும்படியாய் வேலைபார்த்து வந்தான், இவ்வளவு பெருமைவாய்ந்த அடிமையை ஒருநாள் அரசன் பார்த்து "அப்பா உன் விருத்தாந்தம் முழுமையும் கேட்க விருப்பமுடையவனா யிருக்கிறேன்" என்று கேட்கவே அடிமை பின் வருமாறு மிகவணக்கத்துடன் சொல்லுகிறான்:—

"மகாராஜாவே! என் சரித்திரம் சுருக்கமானதுதான், நான் காஷ்மீரதேசத்திற்கு வடக்கிலுள்ள கோமுகி என்ற சிற்றரசன் வாசத்தைச் சேர்ந்தவன்,

நான் இப்போது அடிமையாயிருந்தபோதிலும் நான் இராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்தவன், நான் ஏழையாயிருந்தபோதிலும் தங்களுடைய அநுக்கிரகத்தால் சுகமாக காலம் கழித்து வருகிறேன், நான் இளம் பிராயத்தில் படித்து வந்தேன், வில்வித்தையிலும் தேர்ச்சி அடைந்திருக்கிறேன், யுத்தம் செய்யவும் எனக்குத்தெரியும். இவைகளெல்லாம் எனது தந்தையால் கிடைத்தன. அவர் மகாபுத்திமான்; தமது குமாரனுக்கு கல்விதான் துணையென்று எண்ணி எனக்கு கல்விபுகட்டி வந்தார்போலும். அவர் இப்பொழுது காலஞ்சென்றுவிட்டார். என் வயதுசென்ற தாய் அத்தேசத்திலிருக்கிருள், நான் எனது 19-வது வயதில் புறப்பட்டு ஒரு இராஜாவிடத்தில் இராணுவத்தொழில் செய்து ஜீவிக்கலாமென்று எண்ணி வந்தேன், வரும்பொழுது படாத கஷ்டங்களையெல்லாம் பட்டேன்; கடைசியாக மிக தயாளமும் தர்ம சிந்தனையுமுள்ள எஜமானனிடத்திலிருக்கிறேன்."

அந்த அரசன் இவன் சொன்னதைக்கேட்டு மிகமகிழ்ந்து இவனை இராணுவத்திற்குத் தலைவனாக ஏற்படுத்தினர். இவன் அந்நாள் முதற்கொண்டு இராணுவத்தில் என்னென்ன புதிய ஏற்பாடுகள் செய்தால் நலமோ அவைகளையெல்லாம் சரியாகச்செய்து முன்னிருந்ததை விட பத்துமடங்கு பலமாக இராணுவத்தை விருத்திசெய்தான். இவ்விதம் இவன்செய்த சங்கதி மந்திரி முதலியோர் அறிந்து இராஜனிடத்தில் சென்று "மகாராஜாவே! நமது இராணுவத் தலைவன் சிறுவனாகவிருந்தபோதிலும் புத்தி சாதுர்யமுள்ளவன்போல் தோன்றுகிறது. இராணுவத்தை முன்னைவிட அநேகம் பங்கு பலப்படுத்திவிட்டான், எத்தேசத்து மன்னர்களும் நம்முடன் எதிர்க்கமுடியாதென நினைக்கிறோம், தாங்களும் ஒருதடவை வந்து இராணுவத்தைப்பார்வையிட வேண்டுமென்று" கேட்டுக்கொண்டார்கள், மகாராஜாவும் அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மறுநாளே தான்வருவதாக வாக்களித்துவிட்டு அந்தப்புரம் சென்றுர்.

உடனே ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு போஜனமுண்டு தாம்பூலம் தரித்து தமது மனைவியோடு சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது இராணியார் நமது இராணுவத்திற்கு தலைவராக ஒருசிறுவன் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதாக முன் சொல்லியிருந்தீர்களே அவன் எவ்விதம் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறுன்" என்று கேட்டாள் இராஜன் புன்சிரிப்புடன் அவன் மகா யோக்கியனும், கெட்டிக்காரனும். இராணுவவேலையில் வெகுதிறமையுள்ளவனென்றும் நமது மந்திரிகள் இன்று தான் சொன்னுர்கள். நான் அவனையும்

இராணுவத்தையும் பார்க்க நாளையதினம்போக உத்தேசித்திருக்கிறேன். உன் எண்ணமென்னவென்று கேட்க அவ்விதமே செய்யுங்களென்று முகமலர்ச்சியுடன் சொன்னாள். இராஜன் உன் மனதில் ஏதோ தோன்றியிருக்கிறதுபோல் தென்படுகிறது. அதென்ன? என்னிடத்தில் சொல்லக்கூடாதா வெனக் கேட்டார். இராணியார் ஒன்றுமில்லை நமது குழந்தைக்கு அவரைக் கலியாணச்செய்யலாமாவென எண்ணினேனே தவிர வேறன்று என உத்திரமளித்தாள், ஆம்! அது சரி நமது பெண்ணோ அநேக இராஜப்புத்திரர்களை வேண்டாம் வேண்டாமென்று சொல்லி யிருக்கிறாளே, இவனிடத்தில் அவளுக்குப் பிரியமிருந்தால் நலமே என்று சொன்னான். இராணியாரும் ஆமாம் யோசித்துக் கொள்ளுவோம் என்று சொன்னாள். இராஜன் பின்பு சில இராஜ காரியங்களைப் பார்க்க சபா மண்டபத்திற்குச்சென்று இராஜகாரியங்களைச் செய்துவிட்டு சாயங்காலம் குதிரைசவாரிசெய்பவர்போல் குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு தனிமையாக இராணுவஸ்தலம் வரையிலும்சென்று ஒரு சேவகனைக்கூப்பிட்டு இந்த வூர் அரசரைப் பார்க்கவேண்டும்? அவர் எங்கே, என்று கேட்டார். அவன் அவர் அரண்மனையிலிருப்பார் என்று பதில் உரைத்தான்.

பின்பு இங்குயாரிருப்பது? என்று கேட்டார்.

இதுதான் சேனைத்தலைவரும் சேனைகளுமிருக்குமிடம் என்றான்.

ஆனால் சேனைத்தலைவரைப்பார்க்க முடியுமாவென்றார்.

இப்பொழுது தான் 7-வது பட்டாளத்திற்கு பரீட்சை நடக்கிறது, அவர் அங்கிருக்கிறார், இன்னும் ஒரு மணிக்குள் முடிந்துவிடும், பின்பு அவரைக் காணலாமென்றான்.

ஆனால் சரி, அவர் நல்லவரா கெட்டவரா என்றான் அரசன்.

சேவகன் கோபங் கொண்டவன் போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு என்ன ஐயா! இவ்விதம் கேட்கிறீர்கள்? எனக்கு அர்த்த மாகவில்லை. என்றான்.

என்னப்பா! அவர் யோக்கியர்தானா வென்றேன் தப்பென்ன! ஏன் கோபித்துக்கொள்ளுகிறாய்? என்றார்.

இராஜனைப்போல் தயாளகுண முள்ளவராயும் தர்மசிந்தனையுள்ளவராயும், இன்னும் இராணுவத்திற்கு வேண்டிய சாமர்த்திய முள்ளவராயு மிருக்கிறார். இவருக்குச் சமானமான தலைவன் எத்தேசத்திலும் கிடையாது. என்று சொன்னான்.

வெகு சந்தோஷம், உனக்கு என்ன சம்பளம்? என்றார்.

ஐயா! எனக்கு 750 ரூபா; நான் இக்கோட்டை வாசலுக்கு அதிகாரி என்றான்.

அப்படியா வென்று சொல்லி இன்னொரு தடவை வருகிறேன் என்று பதிலளித்து அரண்மனைக்குப் போய்விட்டார்.

மறுநாள் இராஜன் மந்திரிகளுடன் கூடிசென்று இராணுவத்திற்குச் சென்று இராணுவத் தலைவனைக்கண்டார். அவன் இவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய மரியாதையைச் செய்துவிட்டு தனது ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தான், 7-வது பட்டாளம் நன்றாயிருக்கிறதாவென்று கேட்டபோது அது வெகு நன்றாகத் தானிருக்கிறதெனச்சொன்னான், நேற்றுதினம் பரிக்ஷை நடந்ததாய். அது எந்தபட்டாளத்திற்கு என்றுகேட்டார். அது 7-வது பட்டாளத்திற்குத் தான் என்றான். அது நன்றாக விருக்கும்பொழுது பரிக்ஷைசெய்வானேன் என்றார் நான்புதிதாய் பள்ளத்தில் உட்கார்ந்து யுத்தம் செய்யும்விதம் ஒன்று கண்டு பிடித்தேன், முதல் ஆறு பட்டாளங்களுக்கு அதைக் கற்பித்தேன். இந்த ஏழாவது பட்டாளத்திற்கு சென்றவாரம் தான் போதித்தமையால் ஒரு தடவை பரிக்ஷைசெய்யும்படி நேரிட்டதென்று சொன்னான். இராஜன் மிக மகிழ்ந்து உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு தனது அரண்மனைக்கு மந்திரிமுதலியவர்களுடன் சென்றான்.

அடிமையோ தன்வேலையை முடித்துவிட்டு வீடுசென்று ஐயோ! நமது தந்தையில்லையே யென்று கொஞ்சம் விசனப்பட்டு பின்பு தனது தாயாரை வரவழைக்க தனது வேலைக்காரர்களை காஷ்மீரத்திற்கு வடக்கேயுள்ள கோமுதி பட்டணத்திற்கு அனுப்பினான். அவர்கள் அங்கு சென்று அந்தம்மாளைக்கண்டு தங்களை தங்கள் குமாரன் காஷ்மீரத்தில் சேனைக்குத் தலைவராக யிருக்கிறார் இப்பொழுது மாதம் ரூபா. 5000 சம்பளம், அவர் தங்களை யிட்டுக்கொண்டு வரும்படி உத்திரவளித்திருக்கிறார் என்றார்கள். தாயார் மிகச்

சந்தோஷப்பட்டு தனக்குவேண்டிய சிலசாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு இவர்களுடன் புறப்பட்டு தனது குமாரனிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து, தமது அருமைக் குமாரனைக் கண்டு மடியில் வைத்து முத்தமிட்டு க்ஷேம சமாசாரத்தை விசாரித்தாள். அடிமை யாவற்றையும் சொல்லி தாயாருக்கு உயர்ந்த புடவைகளை எடுத்துக்கொடுத்தான். அவளும் மகிழ்ச்சியுடன் கட்டிக்கொண்டு போஜன முண்டான பின்பு தாய் தனது மகன் யோக்கியனும் பெரியமனிதனுயு மிருப்பதைக்கண்டு மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

சிலமாதங்கள் சென்றபின் ஒருநாள் இராஜன் சபைக்குவந்து மந்திரி பிரதானி இராணுவத்தலைவன் முதலியவர்களைக் கண்டு சந்தோஷத்துடன் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்:—மந்திரிமார்களே! இராணுவ மந்திரி நமது தேசத்திற்கு வெகுநாளாக இல்லை. இது ஒரு குறையன்றோ? இக்குறையை நீக்க நீங்கள் ஒருவரை இராணுவ மந்திரியாக நியமிக்க வேண்டுமென்றார். மந்திரி முதலியோர்கள் தீர்க்காலோசித்தபின் பிரதான மந்திரியர் இராணுவத் தலைவன் இராணுவ மந்திரி வேலைக்கு உரியவனென்று சொன்னர். யாவரும் அவர்தான் தக்கவர் என்று ஆமோதித்துப் பேசினார்கள். இராஜன் அன்று முதல் அந்த அடிமையை இராணுவமந்திரியாக்கினர்; பின்பு சபைகலைந்தது, அவரவர்கள் தங்களிருப்பிடம் சென்றார்கள்.

இராணுவத்தலைவனுக்கு இப்பொழுது இரண்டுவேலை அல்லவா? சம்பளமோ 10,000 ரூ. இவன் தாயாரும் இதைக்கேட்டு சந்தோஷித்தாள். இவனும் தனக்குக்கிடைத்த புதியவேலையை ஜாக்கிரதையாகச்செய்து வருவான். இராஜனும் இவனிடத்தில்தான் சகலவிஷயங்களையும் யோசிப்பான். இராஜனுக்கு இவனிடத்தில் மிகப்பிரியம் உண்டாய்விட்டது. இவனும் அதற்குத் தக்கபடி நடந்துவருவான்.

பாருங்கள்! அநாதியாய் ஊரைவிட்டுவந்து பல கஷ்டங்களை அனுபவித்தவனுக்கு வந்த பாக்கியத்தை! இதல்லவோ அதிர்ஷ்டம்! மேலும் அதிர்ஷ்டம் நல்லவனுக்கும் யோக்கியனுக்கும் வருவது சகஜமே. இராஜன் இவனை தனக்குச்சமமாகவே நடத்துவார். இவன் அவருடன்கூட குதிரைச்சவாரி செய்வான்; மந்திராலோசனை சபையில் பிரதான மந்திரியும், இராஜனும் இவன் யோஜனையைத்தான்கேட்டு மற்றவை செய்யத்தலைப்படுவார்கள். இவன் இவ்வளவு பாக்கியவானாகவிருக்கும்பொழுது ஒருகுறையிருந்தது; அதாவது

f

இவனுக்குத்தகுந்த மனைவிகிடைக்கவில்லை. அக்கவலை இவனுக்கு அப்பொழு துதான் உண்டாய்விட்டது.

இராஜனுக்கு ஒருபுத்திரியுண்டு; அவளுக்கு 16 வயதாய்விட்டது. அவள் மிக அழகுள்ளவள், அவளுக்குச்சமானம் அவ்வூரில் இல்லையென்று சொல்ல லாம். ஆனதுபற்றி அவளை அநேகர் ஜகத்ஜோதி என்று அழைப்பதும் உண்டு, இவள் படித்திருக்கிறாள், மகாபுத்தி சாதுர்யமுடையவள். தெய்வபக்தியும் தகப்பனரைப்போல் தயாளகுணமும் தர்மசிந்தனையும் பொருந்தியவள். இவள் அந்த இராஜனுக்குப் பிறந்தபொழுது மகாலக்ஷிமியைப்போல் இவள் விளங்குவாள் என்று ஜோசியர்கள் சொன்னார்களாம். இவளை மணம்புரிய அநேகதேசத்து மன்னர்கள்வந்து கேட்டார்கள். இவள் எனக்கு ஒவ்வொருவனும் சம்மதமில்லையென சொல்லிவிட்டாள். இவள் இவ்விதம் செய்ததானது தனது தாய்தகப்பன் யார்களுக்கு விசனத்தையுண்டாக்கியபோதினும் இவளுடையகுணங்கள் அதைமாற்றின.

சேனைத்தலைவன் அடிக்கடி இராஜன் அரண்மனைக்கு வருவதுண்டு. இவனை இராஜகுமாரத்தி பலதடவை கண்டிருக்கிறாள். ஒருநாள் தற்செயலாய் இவன் பூந்தோட்டத்தில் பூபறித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது இவளுடைய அருமையான பஞ்சவர்ணக்கிளி வெளியிற் ஓடத்தலைப்பட்டது. அப்பொழுது சேனைத்தலைவன் அதைக்கண்டு பக்குவமாக அதைப்பிடித்துக்கொண்டான். இராஜகுமாரத்தி இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவளாதலால் ஐயா! இராணுவ மந்திரியாரே! தயவுசெய்து அக்கிளியை எனக்குக்கொடுக்கவேண்டும் என்றாள்.

இராணுவ மந்திரி தங்களுடையதென்றே பிடித்தேன். இதை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், ஆனால் ஒருவார்த்தை தங்களிடத்தில் சொல்லவேண்டியிருக் கிறதென்றான்.

அக்கன்னிகை புன்சிரிப்புடன் நீங்கள் சொல்லப்போகிறது எனக்கும் தெரியுமென்றாள்

அவன் ஆனால் என்ன? நீங்களே சொல்லுங்கள் அதை என்றான்.
இராஜகுமாரத்தி தங்கள் கையிலிருப்பது பெண்கிளியல்லவா என்றாள்.
உடனே அவனுக்கு அர்த்தமாய்விட்டது.

ஆமாம் ஆண்கிளி ஒன்றுசம்பாதிக்கவேண்டும், ஆனால் இராஜ அரண்மனையிலிருக்கும் இதற்கு வேறுகாட்டு ஆண்கிளி சரிபடாதே என்று சொன்னான்.

இராஜ குமாரத்தி மறுபடியும் புன்னகையுடன், சரிப்படாதா சரிப்படும் என்றாள்.

நானோ மகாஏழை, அடிமைத் தொழிலிலிருந்து மந்திரிவேலைக்கு வந்திருக்கிறேன் என்றான்.

உடனே முகமலர்ச்சியுடன் இராஜகுமாரத்தி பிரபுவே! நமது வாழ்நாளைக்கழிக்க நம்முடனிருக்க நல்ல யோக்கியதையுள்ளவரைத்தேடவேண்டும். அவன் விதிவசத்தால் இராஜனாகக்கூடும் அல்லது பிச்சைக்காரனாகக்கூடும்? ஆனால் தனவந்தனைத்தேடுவது வெகுசுலபம், நல்லகுடும்பத்தில் பிறந்து கீர்த்திபெற்ற இராஜகுமாரனைத்தேடுவது கஷ்டமல்லவா! நான் இந்த இரண்டுவிதத்திலும் அநேகரைக்கண்டிருக்கிறேன், நீர் தான் தக்கவர். ஆனால் மகாசத்தியவானையும் யோக்கியனையும் அடையவேண்டுமென்ற எண்ணம் என்மனதில் உதித்திருந்தது. அது இன்றைக்குத்தான் பலித்துவிட்டதுபோல் தோன்றுகிறதெனச்சொல்லி அந்தக்கிளியை சரேலென்றுதாவி புன்சிரிப்புடன் எடுத்துக்கொண்டாள். இராணுவமந்திரி பேஷ்! இப்படியும் அவசரப்பட்டு கிளியை நசுக்கலாமா? என்னைக்கேட்டால் நான் கொடுக்கமாட்டேனென்று மெதுவாக புன்சிரிப்புடன் சொல்லிவிட்டு இராஜகுமாரத்தியே! நீசொல்வது சரியாகவிருந்தாலும் நான்யோக்கியனென்று ஒருசமயமும் பாசாங்குசெய்யமாட்டேன். இங்குமாத்திரமல்ல, எவ்விடத்திலும், உனக்கும் எனக்கும் ஒரே வித்தியாசமிருக்கிறது. நீயோ இராஜகுமாரத்தி நான் இராஜவம்சத்தில் பிறந்தபோதிலும் என்திறமையால் இந்த ஸ்திதிக்கு வந்திருக்கிறேன் என்றான் இராஜகுமாரத்தி இதற்குமுன் நீங்கள் என்னவேலை செய்தீர்களென்று கேட்டு, நாணி தன்கையிலிருந்த கிளியைப்பார்த்துக்கொண்டாள்

நான் வெகுகஷ்டங்களைப்பட்டவன் என்றும் தனது விருத்தாந்தம் முழுவதையும் சொன்னான்.

இராஜகுமாரத்தி உடல் பூரித்து, ஆனால் இந்தக்கிளிக்கு தகுந்தவரம் கிடைத்திருக்கிறது, இனிவிசாரமில்லை என்றாள்.

உடனே இராணுவத்தலைவன் அதற்கென்னதடை? உன் முழு எண்ணத்தை எனக்குத் தெரியப்படுத்தினால் நலமென்றான்.

எனக்கு தங்களை மணம்புரிவதில் ஆக்ஷேபனை கொஞ்சம்கூடவில்லை. எனக்கு பூர்ணசம்மதம், ஆனால் என்தாய் தந்தையர்களைக் கேட்க வேண்டியதவசியம், அவர்கள்மனம் கோணநடப்பது சரியன்றல்லவா. அவ்விதமே கணவனிடத்திலும் மனைவிநடக்கவேண்டும். ஒருவள் அவ்விதம் செய்யத்தவறினால் தன் கணவனிடத்திலும் அவ்விதமே செய்துக்கொண்டிருப்பாளல்லவா வென்றாள்.

ஆனால் சரிபெண்ணே! நான் இப்பொழுதே மகா இராஜாவிடம்சென்று அவர்சம்மதியைப்பெற்று வருகிறேன், அவர் என்னிடத்தில் பிரியமாயிருப்பதும் என்னை அவர் குமாரன்போல் நடத்திவருவதும் யாவருக்கும் தெரியுமென்றுசொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு இராஜனைக்காண உட்சென்றான்.

அப்பொழுது இராஜன் தன் மனைவியோடு தன்குமாரத்தியின் விவாகத்தைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

மனைவி இராணுவமந்திரிக்கு தமது பெண்ணை விவாகம் செய்விப்பது நலமென்று பல தடவைசொல்லி யிருக்கிறாள். இவருக்கும் அப்படியே இஷ்டம்.

இராணுவத்தலைவன் வந்தவுடன் இராஜன் வெளியிற்வந்து என்னசமாசாரம? அப்பா! என்றார் அரசன்.

என்பிதாவே! தங்கள்குமாரத்தியை நான் மணம் செய்யவிரும்புகிறேன், மன்னிக்க வேண்டுமென்றான்.

இராஜன் அப்பாகுழந்தையே எனக்குகோபமொன்றுமில்லை. எனக்குச் சந்தோஷம் தான். அவளுக்கும் சுமார் 16-வயதாய்விட்டது, எனக்கும் ஒரே குமாரத்திதான். அவள் அநேகரை விவாகம் பண்ணிக்கொள்ளேன் என்று மறுதளித்துவிட்டாள். நீயோ மகாயோக்கியன் அவளை உனக்கு விவாகம்செய்விப்பதில் எனக்கு யாதொருதடையுமில்லை; ஆனால் அவளுடைய சம்மதத்தைமாத்திரம் தெரிந்துகொள் என்றார்.